

Să nu mă lași

*Editat cu sprijinul Ministerului Educației, Culturii
și Cercetării. Aprobă de Comisia de selecție
pentru editarea cărții naționale.*

1

În noaptea dintre ani eram într-un restaurant luxos. Muzică. Dansuri. Oameni aleși. Elita orașului, și nu numai, printre care mă aflam și eu... departe de toți. Cei prezenți, la patru ace, se veseleau: unii comentau ceva, alții bârfeau. Masa de sărbătoare era plină de bunătăți. Luminițe colorate umpleau sala, oferind un joc spectaculos. Doamnele aveau buzele date cu ruj, doar eu simțeam pe buze gustul sărat al lacrimilor. Toate purtau rochii elegante, de dantelă sau de piele, unele lungi, altele mai scurte, doar eu o rochie simplă, puțin largă pe mine, unica ce-o aveam pentru ieșiri. Toate aveau părul coafat, unele buclat, altele drept, numai părul meu era prins la spate cu o agrafă. În timp ce majoritatea dansa, eu stăteam pe scaun și priveam la mișcările hazardate de pe ring. Mă simțeam țintuită. Oricât încercam, nu reușeam să scap de tristețea ce-mi încolțise sufletul.

- Ce te-a întors pe dos? m-a întrebat ironic soțul.
- Știi prea bine ce...
- Mă faci de rușine. Măcar aici fii în rând cu lumea. Acasă, oricum, nu ești bună de nimic.

– Parcă tu ai fi...

– Mi-e silă de tine. Ești o pacoste. Cine, naiba, mi te-a scos în cale? Niciodată n-ai fost suficient de feminină.

M-au podidit lacrimile înainte de a-și termina insultele, apoi i-am spus printre suspine:

– Nu uita că pe această pacoste (care n-a fost niciodată suficient de feminină) tu ai făcut-o nespus de nefericită.

Am ieșit din sală pornind spre cofetărie. M-am așezat într-un fotoliu, plângând. Eram un suflet ră-tăcit prin furtuna vieții care m-a aruncat în brațele unui bărbat materialist. Toate eforturile mele de a-l înnobila s-au dovedit inutile: el îmi răspundea mereu cu vorbe urâte. Orice faptă mi-era blamată, orice cuvânt mi-era întors. De ani buni mă simțeam inutilă și nepricepută, încercam zadarnic să topesc un bolovan de gheață. De ani buni mă străduiam să-l transform pe el într-un bărbat mai bun pentru mine sau pe mine într-o soție mai bună pentru el. Și, spre nefericirea mea, niciodată n-am reușit.

Ieșeau femei, ieșeau bărbați, eu mă simțeam ca o umbră. Strângeam lacrimile în batistă și căutam să mă fac nevăzută. Mi-era rușine. Ei erau aranjați, pe când eu...

În timp ce îmi ștergeam fața, din sală a ieșit un bărbat care m-a examinat din mers, dar n-a spus niciun cuvânt. Apoi și-a făcut o cafea și s-a întors spre mine.

– Să vă servesc cu o cafea?

– Una tare, vă rog, i-am răspuns.

– Cât de tare?

– Cât mai tare. Vreau să mă întăresc.

Mi-a oferit pliticos cafeaua. Am băut-o fără poftă. Era amară ca sufletul meu și tare cum nu am fost niciodată...

– Vă simțiți mai bine?

– Faceți-mi o favoare, dacă se poate.

– Cu plăcere.

– Nu mă iscodiți cu privirea. Mi-e rușine.

– Suferința nu e o rușine.

– Ba da, suferința e plata pentru fericire. Fericirea-i un delict, iar delincvenților trebuie să le fie rușine...

M-a privit în tăcere. Probabil mă credea nebună. Dar nu-mi păsa. Stăteam cu fața ascunsă în palme. Tocmai atunci am auzit o voce de femeie. Era îm-brăcată frumos, machiată, coafată și stilată. Avea o siluetă de invidiat. S-a apropiat de bărbatul de lângă mine, l-a atins pe umăr și i-a zis:

– Am nevoie de bani.

El a scos din buzunar un pumn de bancnote și, fără a le număra, i le-a pus în mână, apoi a continuat:

– Scuzați-mă, nu m-am prezentat. Mă numesc Alexandru.

– Îmi pare bine. Eu sunt Ella.

– Un nume rar, dar sugestiv, constată el, adău-gând: dacă aveți nevoie de sprijinul meu, mă găsiți la această adresă. Lucrez la REVIMED, un centru medical de psihoterapie. Sunt medic. Aveți aici numărul meu de telefon.

– Mulțumesc, dar...

În aceeași clipă l-am zărit pe Andrei, soțul meu. M-am cutremurat, întâlnindu-i privirea. S-a uitat la mine dezaprobat. M-am ridicat hotărâtă, el însă m-a oprit.

– Te căutam, iubito, a zis.

L-am privit stupefiată. El s-a apropiat de Alexandru și i-a strâns mâna, deși nu se cunoșteau.

– De ce ai ieșit?

– Am luat o cafea.

– Îți duc lipsa...

Am lăsat privirea în jos. Alexandru și-a cerut scuze și a plecat, să nu ne incomodeze. Cel care mă incomoda, de fapt, era Andrei...

– Dacă veți avea nevoie de ajutorul meu, căutați-mă, a spus, la ieșire, Alexandru.

Rămânând față-n față cu Andrei, aveam impresia că mă aflu în fața unui călău. Urma să-i ascult sentința. Dar ceea ce a urmat a depășit cu mult scenariile din mintea mea. Mi-a tras o palmă, îmbrâncindu-mă cu putere, apoi mi-a strigat cu ură:

– Acum ți-ai găsit și amant?! Curvo!

– Încetează, am îndrăznit să-i spun.

Furios, m-a prins de braț și m-a scos cu forța afară. M-a tras la câțiva pași de restaurant și m-a împins în zăpada rece, dând cu piciorul în mine.

– Târfo, striga el. Îți ieși din piele? Ai uitat cine ești? Am să te omor.

Picături de sânge începuseră să-mi curgă din nas, iar zăpada mă tăia până la os. Răpusă de durere

și umilință, l-am privit printre lacrimi, spunându-i demoralizată:

– Poate că am multe defecte, dar cel mai mare defect al meu ești tu.

– Închide-ți gura! Te legi de alți bărbați. Mă faci de rușine.

– Tu te faci de rușine, nu eu.

M-a apucat de păr cu brutalitate și a strigat din nou:

– Netrebnico! Asta ești, mă auzi? Asta ești și asta vei rămâne!

M-a împins cu fața în zăpadă, lăsându-mă acolo sângărândă, și a plecat. Am încercat să mă ridic, să nu mă vadă lumea, dar o amețală neașteptată m-a dezechilibrat. Eram rece și neputincioasă. Aproape inconștientă. Continuam să vărs lacrimi fierbinți, în speranța că poate gheața din suflet mi se va topi...

O atingere ușoară m-a făcut să tresar. Două brațe puternice m-au luat pe sus și m-au urcat într-o mașină. Deși aveam ochii în lacrimi, am deslușit chipul. Era bărbatul de adineauri, Alexandru. Nu i-am spus nimic. Am plâns doar... Ce să-i spun? Ce să-i povestesc? Cum să mă opun? Eram sleită de puteri. Până și respirația mi se părea un chin. Pe drum, am adormit. Nu-mi păsa unde mă va duce, nici ce intenții avea. Oriunde m-ar fi dus, mi-ar fi fost mai bine decât în zăpada rece.

M-am trezit învelită pe pat. Am deschis ochii, încercând să-mi dau seama unde mă aflu. Pe noptiera de alături am găsit o ceașcă cu ceai încă fierbinte, în încăperea nu era nimeni...

– Vă simțiți mai bine? am auzit o voce cunoscută.

Era Alexandru.

– Dumneavoastră sunteți?

– Serviți ceaiul. O să vă calmeze.

– Unde mă aflu?

– În biroul meu. Îmi permiteți să vă ajut?

– M-ați ajutat suficient...

– Am să vă pansez.

– De ce?

– Ați fost lovită.

– Căutați-mi un pansament pentru suflet.

El m-a privit. Citeam compătimire în ochii lui.

– Nu există un pansament mai eficient decât dragostea, a zis.

– Să înțeleg că dumneavoastră credeți în dragoste?

– Nu cred, dar visez și eu, ca orice om...

– Visele... Ele ne înalță și tot ele ne coboară...

– Mai bine să trăiești visând, decât să mori fără a visa...

– Sunt doar vorbe frumoase și atât.

– Așa credeți?

– Nu mai știu ce să cred. În jurul meu e numai noapte.

– E din cauză că durerea v-a copleșit sufletul. Vă sfătuiesc să nu vă autocondamnați. Nu pierdeți încrederea în oameni.

– Aș vrea să văd totul în alb, dar nu pot. Mi-e sufletul amputat.

– Vă înțeleg. Însă nu cred că totul e pierdut.

– Eu nu mai am încredere în nimeni!

– Gândiți-vă la relele ce se întâmplă pe pământ...

– Cu ce m-ar ajuta?

– Pur și simplu gândiți-vă: crime, jafuri, neglijări. Și mai gândiți-vă că Cel de Sus vede toate astea... Și, în pofida faptului că nevoile se întetesc, El nu-și pierde încrederea, speră că oamenii buni vor salva lumea.

În tăcerea care s-a așternut, m-a cuprins neputința.

– Vreți să vă dau un sfat? Îndepărtați-vă de bărbatul acela grosolan care își bate joc de dumneavoastră.

– De unde știți?

– Am auzit, fără să vreau, insultele lui, când v-a lăsat afară, în zăpadă.

S-a auzit telefonul. El s-a îngâdurat, apoi a spus:

– Trebuie să plec.

– Iertați-mă, vă rog, dacă v-am incomodat.

– Ba deloc. Dumneavoastră rămâneți aici. Vă las o cheie. Nimeni nu vă va deranja. Cred că nu ar fi bine să vă întoarceți acum la bărbatul acela...

– Dar nici să mă ascund de el nu sunt în stare.
– Rămâneți aici până se limpezesc apele. Trebuie să luați o decizie. Sunteți încă foarte tânără și nu face să vă consumați pentru cine nu merită.

I-am mulțumit. După ce a plecat, mi-am lăsat jos pantofii și am prins să examinez cărțile frumos aranjate pe raft: volume de medicină, psihologie, psihoterapie... Am răsfoit câteva, după care, simțindu-mă răpusă de oboseală, m-am întins din nou pe pat. Gândurile însă îmi alungau somnul. Cum să mă odihnesc, când viața mea arăta dezas-trul lăuntric?

În jur era întuneric. Ceasul anunța începutul Anului Nou. Oamenii sărbătoreau. Eu plângeam. Singură în cabinetul unui medic necunoscut care mă salvase, pentru moment, de furia soțului. O banalitate...

3

Era cât pe ce să mă fure somnul, când am auzit cheia răsucindu-se în broască. Am sărit ca arșă, acoperindu-mi fața cu pătura.

M-a descoperit. M-a găsit. O să mă omoare, îmi veni un gând.

Nici nu știam dacă eram trează sau visam. Tremuram de frică. Pe ușă însă și-a făcut apariția Alexandru. A aprins lumina și a pus pe masă o sticlă de vin și un tort.

– De ce n-ați rămas la petrecere?

– M-am gândit că trebuie să sărbătoriți și dumneavoastră...

– Sunteți foarte amabil, dar nu se poate. Întoarceți-vă, nu vă lăsați soția singură. Oricum, în sufletul meu nu e sărbătoare. E doar dezordine, așa că nu merită să vă deranjați. Ați făcut mai mult decât suficient.

– Poate acceptați să ciocnim un pahar de vin?

– Mulțumesc, dar nu servesc deloc alcool.

– E vin spumant, o să vă placă. Puțin de tot...

N-am încercat să-l contrazic, și el a deschis sticla. Stăteam pe marginea patului și îi urmăream mișcările elegante. Părea un bărbat în care poți avea încredere.

– Pentru un an mai bun, a zis, servindu-mi un pahar. Pentru regăsire, pentru împlinire, pentru recăpătarea echilibrului sufletesc.

Am schițat un zâmbet, rugându-mă ca totul să se îplinească. Și, pentru o clipă, într-adevăr am crezut că așa va fi. O clipă cât un vis. Trăiam, cu siguranță, cel mai neobișnuit revelion...

Adeseori primim căldură, înțelegere și ajutor din partea unor oameni relativ străini, de care nu ne leagă nimic și care nu au nicio responsabilitate față de noi, dar ne ajută. Alții, în schimb, care ar trebui să ne iubească și să ne susțină, ne întorc spatele, tratându-ne cu o indiferență ucigătoare.

Am ciocnit paharele și, în noaptea dintre ani, m-am întreținut cu Alexandru, salvatorul meu.